

Илија Ладин

МОЈА КОЛИБА

Питао сам се увијек
коме остаје земља
послије ратова
и послије олуја

Послије катаклизми
и Опћег Потопа

Питао сам се
коме остаје земља
послије укрцавања на брод
па до неизвјесног повратка
астронаута и морнара

Питао се
питао
И увијек налазио одговор:
к о л и б и !

Онда сам се питао
коме остаје небо
послије лијепих времна

Небо над орачем и копачем
Небо са уштапом
и са шишмишима

Коме остаје небо
над чопором дјеце у дворишту
Небо са облацима
као да су лијепе играчке дјечака

Питао се
питао

И увијек налазио одговор
колиби!

Колиби која чека
И која се нада

Онда једнога дана
ја узем и обликујем — дим
Дим који се диже над колибом

Над колибом које нема
али коју ћу себи саградити мислио сам!

Онда лијепо намјестим

сунце гдје ће изићи
и мјесец гдје ће изићи
И извор гдје ће бити
сваког јутра
И стаза
мала
од колибе

Онда лијепо посадим
шума гдје ће изникнут
и цвијеће гдје ће изникнут
И извор гдје ће бити
сваког јутра
И стаза
мала
од колибе

Онда лијепо извидим
дуд ми гдје ће се дизат
и клупа гдје ће под дудом стат
И извор гдје ће бити
сваког јутра
И стаза
мала
од колибе

Од колибе које нема
али коју ћу себи саградити мислио сам

Али јао
ја ништа нисам знао
о она четири вјетра
што вребају само
на све четир' стране свијета
да ја штогод подузmem
и да негдје отпочнем!

ТКО СЕ ТО НИЈЕ НАСМИЈЕШИО

Пред сам смак свијета тај
тко се то није насмијешо
другом човјеку?

Хајде!

Сва су жива бића
и сви створови
погледали једни у друге
крајњи је час!

Сви су атоми похитали
и све честице једне другима
всђ иду
крајње је вријеме:

хајде хајде да видимо!

Тко се то није насмијешо
другом човјеку?

Њега ћемо жртвовати!

ВОДЕ ВИСОКЕ

Само ми то знамо!
Ми пионири рада који сушимо ова мора и
мочваре и ми једини видјесмо — воде високе!
Воде високе не треба дубином премјеравати!
Њих премјере градови цијели
И насеља која се с мјеста не помакну
А која се задесе!
Чујте како се кришом смјењује бука градска!
Као да су ујахале војске непознате и
нитко се будан није затекао да их види
И још увијек не види!
Па да им путове похвалише!
Таквим градовима!
Старим А који личе на бродове!
Чујте како птице немају гласа свог!
Као да им глас покрадоше штакори земљиви
који први утекоше пред невољом!
Па да им путове похвалише!
Таквим градовима!
Старим А који личе на бродове!
Воде воде високе не треба дубином премјеравати!
Њих премјере градови цијели
И насеља која се с мјеста не помакну
А која се задесе
Ми то знамо
Ми пионири рада који сушимо ова мора и мочваре!